

Какъ скърбя, че не ти се е удало да го прочетешъ. Може би щѣше да получишъ отъ малко малко просвѣтление.

Павелъ. (Вгледанъ слуша и не мръдва).

Д-ръ Тиховъ. . . . И тамъ жената изневѣрва. Тя извършва прѣлюбодѣние и мжжъ ѝ, професоръ съ култура и ерудиция, вижда това. Вижда, хваща ги на мѣстопрѣстъпленieto. Да бѣше българинъ, сигоръ кръвта му би кипнала и би повалилъ двамата на мѣстото, но професорътъ, като човѣкъ на вѣковна култура, дѣто кръвта и разумътъ сж въ хармония, не сторва това.

Павелъ. Той ги оставя живи?

Д-ръ Тиховъ. Той се прѣструвва, че ги не вижда и тѣй се отстранява, че имъ дава поводъ само да се съмняватъ.

Павелъ. Боже мой? Какво самообладание!

Д-ръ Тиховъ. Разбира се, професорътъ не е миналъ безъ измѣчване. Защото все пакъ той е човѣкъ. Но той се замисля върху видѣното; той всестранно обсъждалъ случилото се. Дълго мислилъ върху семейнитѣ отношения и макаръ думата прѣлюбодѣние, да се е отпущала на първо врѣме, като страшенъ кошмаръ прѣдъ неговия умъ, еднѣжъ само като произнесалъ думата прѣлюбодѣние, той сѣкашъ дочулъ колко безобразно тривиално, непристойно, смѣшно и глупаво има въ тая дума; прѣдъ него минаватъ всички ония терзания, които е прѣживелъ слѣдъ виденото прѣлюбодѣние — и усѣтилъ къмъ себе съжаление, а къмъ позора — прѣзре-